

ROBERT CRAIS

Slib

Elvis Cole, Joe Pike, Scott James a legendární
policejní pes Maggie – tentokrát pohromadě.
Dodává někdo výbušniny teroristům?

Robert Crais

SLIB

Robert Crais

SLIB

Přeložili

Hana a Martin Sichingerovi

Tato kniha je fikce. Veškeré postavy, lokality a děje vylíčené v tomto románu jsou dílem autorovy fantazie. Veškerá podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími, či zesnulými, místy a událostmi je čistě náhodná.

Copyright © 2015 by Robert Crais

Translation © Hana a Martin Sichingerovi, 2016

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-682-8 (pdf)

*Randymu Shermanovi,
pilotovi, chirurgovi, parťákovi a nejlepšímu příteli,
jakého si můžete přát, aby vám kryl záda
nebo vedl formaci.*

TAKOVÝ
OBYČEJNÝ DŮM

1

Pan Rollins

Žena stála ve vzdáleném koutě tmavé místnosti ukrytá ve stínu jako ryba v kalné vodě. Byla malá, silnější a podsaditá. V kožené bundě ozdobené třásněmi vypadala možná silnější, než byla, ale nikdy to nebyla žádná krásvice. Panu Rollinsovi připomínala přezrálou broskev, a to dost vystrašenou broskev.

Ze zamračené noční oblohy se vytrvale lil déšť. Zášlý jednolůžkový pokoj v domku západně od Echo Parku páchl chlorovým čističem a čpavkem, přesto byla okna zavřená, rolety spuštěné a dveře zamčené. Místnost osvětlovala jen lampička s pětadvacetiwattovou žárovkou. Ze zápachu chemikálií bolela pana Rollinse hlava, ale okna otevřít nemohl. Byla napevno přišroubovaná.

Rollins nebylo jeho pravé jméno, ale ani žena s mužem zřejmě nepoužívali svá skutečná jména. Amy a Charles. Amy od jejich příchodu neproněsla víc než tři slova. O konverzaci se staral Charles, a Charles začínal být netrpělivý.

„Jak dlouho to bude ještě trvat?“

Chemikova odpověď zněla rozmrzele.

„Dvě minuty, člověče. Klídek. Vědu neuspěcháte.“

Chemik, nervózní pankáč s potetovanými pažemi, se hrbil nad konferenčním stolem. Na hlavě měl čelovou

svítlnu. Zahříval obsah skleněné nádoby nad malým kahanem a sledoval dva měřáky připomínající odulé ovladače od televize. Rollins na něho narazil před osmi lety, při vaření metamfetaminu, a od té doby se na něj obracel často.

Charles byl dobře ustrojený muž s upravenými hnědými vlasy a šlachovitou postavou tenisty. Pan Rollins od Charlese nakupoval loni třikrát a pokaždé všechno proběhlo hladce. Proto Charlesovi dovolil přivést s sebou tuhle ženu, jenže teď, když ji viděl, nechápal, proč sem vůbec chtěla jít. Vždyť sakra málem vyletěla z kůže, když je pan Rollins šacoval a nutil je vzít si rukavice. Každý, kdo šel dovnitř, si je na jeho pokyn musel navléct. Rollins tu nikomu nedovolil jíst ani pít. Nikdo tu nesměl žvýkat nebo kouřit cigarety. Seznam byl pěkně dlouhý. Pravidla pana Rollinse.

S úsměvem si upravil rukavice.

„Potí se v nich ruce, vidte, Amy? Víím, že je to nepříjemné, ale už jsme skoro hotovi.“

Charles odpověděl za ni:

„Je v pohodě. Povězte svému muži, ať sebou hodí, abychom odsud mohli vypadnout.“

Chemik zamumlal: „Jděte do hajzlu.“ Nezvedl přitom oči od práce.

Rollins se znovu usmál na Amy a pak se zaměřil na kulatou plastovou nádobu vedle chemika. Byla plná hmoty připomínající jogurt a na dotek měla konzistenci modelíny.

„Kde jste k tomu přišli?“

Charles zase odpověděl místo ní:

„Už jsem vám řekl, kde to bereme.“

Rollins si v duchu představoval, jak Charlesovi tiskne k zadku pistoli a natahuje závěr, ale nedal své pocity najevo.

„Jen se snažím konverzovat. Amy je nějaká nervózní.“

Charles se koukl na Amy.

„Je v pohodě.“

Když Amy konečně promluvila, zněl její hlas tichounce, skoro jako šepot.

„Zvládám to.“

Chemik se ušklíbl.

„Jo. Jasně.“

Vtom se chemik narovnal a pohlédl na Rollinse.

„Ten, kdo tohle vyrobil, odvedl prvotřídní práci. Je to slušná nabídka, člověče.“

Charles si založil paže na hrudi. Samolibě se ušklíbl.

„Vidíte?“

Na Rollinse to učinilo dojem. Materiál, který byl v plastové nádobě, nebylo snadné získat. Charles tvrdil, že žena ho má dvě stě kilogramů.

„A co tagy?“

Chemik zhasnul kahan a odpojil měřáky.

„Etylenový test nic neprokázal. Až zpracuju vzorek doma, budu znát obsah v promile, ale je to čistý materiál, člověče. Neoznačený. Nedá se vysledovat.“

Rollins poděkoval chemikovi, který si sbalil vybavení a odešel přes kuchyň zadním východem ven. Do střechy bubnoval jemný zimní dešťík.

„Takže co?“ zeptal se Charles. „Dohodneme se?“

Rollins zavřel víko plastové nádoby.

„Kupec si udělá vlastní testy. Pokud se jejich výsledek bude shodovat, jsme ve vatě.“

Amy opět promluvila, ale tentokrát to znělo vystrašeně.

„Připravím kupci klidně víc. Můžu toho vyrobit, kolik bude chtít.“

Charles ji chytil za ruku a snažil se ji odvést.

„Napřed chceme vidět prachy.“

Amy se nehýbala.

„Musím se s nimi sejít. To je jediná moje podmínka.“

„Teď ne.“

Charles ji tlačil k předním dveřím jako nákupní vozík. Rollins je rychle zastavil.

„Zadními dveřmi, Charlesi. Nikdy ne předními.“

Charles otočil ženu a nasměroval ji ke kuchyni. Musel na ni naléhat, aby se konečně pohnula, a snažil se ji dostat z domu co nejrychleji.

Rollins otevřel zadní vchod a požádal je o rukavice. Vlídně se na Amy usmál.

„Kupci nemají rádi, když se s nimi chce někdo sejít, ale kvůli vám udělají výjimku, Amy. To vám slibuju.“

Vypadalo to, že se Amy každým okamžikem rozpláče, ale Charles ji popadl za ruku a táhl pryč, dokud nezmiželi v dešti.

Rollins zamkl kuchyňské dveře, rychle přešel k předním a vyhlédl ven kukátkem. Když se Charles s Amy objevili na hlavní ulici, vrátil se do kuchyně a otevřel zadní vchod, aby vyvětral. Malý zadní dvorek byl temný a chráněný před pohledy sousedů přerostlými keři a rozložitým hruškovcem.

Rollins zůstal stát v zadních dveřích, vdechoval čerstvý vzduch, který nepáchl po čpavku, a zatelefonoval kupci.

„Dobré zprávy.“

Kódovaný způsob, jak sdělit, že test dopadl dobře.

„Výborně. Někoho pošlu.“

„Dnes.“

„Ano. Hned teď.“

„Máte tu i to ostatní. Minulý týden jsem vám říkal, abyste se stavil pro zboží.“

„Někoho pošlu.“

„Chci, aby to zmizelo. Všechno.“

„Odnese to.“

Rollins přenesl plastovou nádobu s ostatními věcmi do ložnice a vrátil se do kuchyně. Stále měl gumové rukavice, které si nesundá, dokud dům neopustí. Pod dřezem skladoval litrový rozprašovač s chlorovým roztokem, kterým postříkal kuchyňskou linku, podlahu i dveře. Nastříkal ho také na konferenční stůl, na kterém chemik pracoval,

a na židli, kde seděl. Pak na podlahu v obývacím pokoji a zárubně mezi kuchyní a obývánkem. Rollins věřil, že chlor zničí veškeré enzymy a tuky, které by se našly v otiscích prstů a slinách, a tím odstraní všechny důkazy DNA. Nebyl úplně přesvědčený, že je to pravda, ale zdálo se mu, že to dává smysl, a tak dům vystříkal chlorovým roztokem pokaždé, když ho použil.

Když si pan Rollins dům pořídil, provedl v něm několik úprav, aby lépe vyhovoval jeho potřebám, například zašrouboval napevno okna a do dveří instaloval kukátka. Žádné výstřednosti, nic drahého, a nic, čím by přitáhl pozornost sousedů, z nichž ho nikdo neznal, nikdo se s ním neseznámil a snad ho dokonce ani neviděl. Rollins dům udržoval v takovém stavu, aby nepřitahoval pozornost. Občas tu nechal bydlet někoho, s kým se neznal, a jen tak dlouho, aby si sousedé mysleli, že je dům pronajímán. Když si pan Rollins dům koupil, nevybudoval z něj pevnost, jen relativně bezpečné místo, odkud mohl páchat své zločiny.

Rollins uklidil chlorový čistič, vrátil se do obývánku a zhasl lampu. Potmě seděl, poslouchal noční déšť a páčilo ho v nose.

9.42 p. m.

21.42

17.42 času Zulu

Pan Rollins nesnášel čekání, ale jestli Charles a Amy nelhali, byly v sázce velké peníze. Rollinse napadlo, jestli ji Charles bije. Vypadal na to. A ona také. Rollinsova starší sestra si vzala muže, který ji roky týral, dokud ho Rollins nezabil.

Rollins opět zkontroloval čas.

21.51

Rollins položil pistoli na pohovku. Dlaň nechal na zbrani, zkontroloval čas a zavřel oči.

21.53

Přestalo pršet.

22.14

Na přední dveře někdo zaklepal.

Rollins vyskočil a doběhl do kuchyně. Člověk, kterého pošle kupec, by nikdy nepoužil přední vchod. Takové bylo pravidlo. Všichni chodili zadem.

Než Rollins tiše zavřel a zamkl kuchyň, znovu se ozvalo klepání na přední dveře.

Ťuk, ťuk, ťuk.

Rollins se zul a přeběhl k nim.

Ťuk, ťuk, ťuk.

Pan Rollins zamžoural do kukátka a uviděl dospělého muže v tmavé nepromokavé bundě. Kapuci měl dole a rozepnutý zip odhaloval křiklavou košili. Věk kolem čtyřiceti, běloch, tmavé vlasy. Muž stiskl zvonek, který nefungoval, tak znovu zatukal.

Rollins vytáhl pistoli a dál ho pozoroval.

Muž pár vteřin čekal a pak konečně odešel.

Rollins ještě dvě minuty vyhlížel ven. Kolem projelo auto a prošel pár, schoulený pod deštníkem, i když už dávno nepršelo. Svět venku vypadal normálně, ale zdálky zaznělo kvílení sirény. Rollinse se zmocnil divný pocit.

22.32

Znovu zavolal kupci.

„Víte člověk, kterého jste poslal, že má jít zadem?“

„Ano. Jistě. Už tam byl.“

„Jestli jste někoho poslal, neukázal se.“

„Nezavěšujte. Zjistím, co se děje.“

Rozezněla se druhá siréna. Blíž.

Kupec se znovu ozval.

„Už by tam měl být. Něco tu nehraje.“

„Jsem tady jako v pasti. Potřebuju zmizet.“

„Přineste mi zboží sám. Ne sem ke mně. Někdo se s vámi sejde u MacArthurova parku, na severovýchodním rohu.“

Rollins pocítil nával vzteku, ale udržel hlas v klidu. Díky tomuhle muži vydělal majlant a chtěl vydělat další.

„Znáte pravidla, Eli. Nebudu jezdit po ulicích s vaším zbožím v autě. Přijďte si to svinstvo vyzvednout.“

Rollins právě schovával telefon do kapsy, když se ozvalo křupání vlhkého písku na zadním dvorku a bouchání na dveře.

Odběhl do kuchyně, nahlédl do kukátka a spatřil známou tvář. Carlos, nebo tak nějak. Leskly se mu oči a ztěžka dýchal, když Rollins otevřel.

Rollins vytáhl z kapsy rukavice.

„Navlíkni si to, pitomče.“

Carlos rukavice ignoroval, vřítil se do obývacího pokoje, za sebou trusil bláto a trávu. Vykoukl nejbližším oknem, holými prsty se dotýkal rolet. Nad hlavami jim přeletěla helikoptéra tak nízko, že se domek otřásl.

„Kašlu na rukavice. Slyšíš to? Mám v patách fízly, čéče. To je síla! Setřás jsem ty jejich modrý zadky!“

Helikoptéra se s burácením vzdálila, ale nepřestala kroužit kolem.

Rollinse se zmocnil strach. Přestal myslet na bláto, trávu a otisky prstů na roletách. Vykoukl mezerou vedle rolety a uviděl, jak vedlejší ulici propátrává ostrá záře reflektoru.

„Přivedl jsi sem policajty.“

Carlos se otočil od okna a smál se.

„Setřás sem je, kámo. Nemaj páru, kde teďka sem.“

Rollins měl pocit, že mu hlava praskne vzteky. Helikoptéra kroužila nad nimi, její světla zářila skrze rolety. Burácení rotoru se o něco vzdálilo.

„Jak se to sakra stalo?“

„Znají můj ksicht. Je na mě vydaná zatykač, chápeš? Klídek.“

Carlos skočil na pohovku a hihňal se, poháněný adrenalinem a chemikáliemi. Nohy v zablácených botách si položil na polštáře.

„Nemaj páru, kde jsem. Projdou kolem a budou čmouchat dál.“

Rollins si uspořádal myšlenky. Dům je teď na odpis. Zboží v ložnici také. Bláto a tráva už nehrály roli. Rollins si nemohl dovolit, aby ho tu našli s těmi věcmi v ložnici a tímhle uhihňaným idiotem na pohovce. Připustil si nezpochybnitelná fakta a to mu do určité míry přineslo klid.

Ani pistole mu teď k ničemu nebyla. Vrátil se ke skříňce, ve které uchovával chlorový čistič, a vyndal odtud čtrnáctipalcový hasák. Mohl vážit klidně kilo a půl či dvě.

Carlos stále ještě ležel natažený na pohovce, když se pan Rollins vrátil do obýváku. Beze slova došel dlouhými kroky k němu a tvrdě ho udeřil hasákem. Cítil, že hlava praskla hned při první ráně, ale přidal raději ještě další dvě. Zahodil hasák na zem a natáhl si pár nových rukavic. Vtiskl Carlosovi do rukou pistoli, do obou, aby to vypadalo, že Carlos se zbraní manipuloval, a pak ji pohodil vedle hasáku. Kdyby Rollinse chytily, nechtěl mít u sebe zbraň.

Kolem přeletěla helikoptéra. Rolety se rozzářily jako oslepující bílé obdélníky a vzápětí zase zčernaly.

Rollins sprintem doběhl k předním dveřím a vykoukl ven kukátkem. Po chodníku přecházel policista a další se bavil s lidmi na druhé straně ulice. Rollins zavřel oči. Začal pomalu rovnoměrně dýchat a počítal do sta. Pak znovu vyhlédl kukátkem. Policisté byli pryč.

Rollins se vrátil do kuchyně. Měl na sobě tmavé sportovní sako a kalhoty. Budou potřísněné krví, ale na tmavé látce to ve tmě nebude vidět. Měl nylonovou bundu do deště, ale rozhodl se, že si ji nevezme. Sportovní sako bylo lepší. Policisté hledají mladého Hispánce v černém triku, ne staršího, slušně oblečeného bělocha. Auto měl zaparkované několik bloků odtud. Pokud se mu podaří dostat se z domu a z oblasti, kterou policisté sledují, mohl by to přestát.

Světla se znovu objevila a zmizela.

Rollins se dal do pohybu, když se rozhostila tma. Ote-

vřel dveře v kuchyni, stáhl si rukavice a vyšel ven. Na zadním dvorku stál policista s německým ovčákem. Byl to obrovský netvor s rozzuřenými očima a tesáky jako nože. Vrhł se po něm a psovod něco zakřičel.

2

Elvis Cole

Meryl Lawrenceová mi dala jen tři věci, když si mě oné deštivé noci najala, abych našel Amy Breslynovou. Dala mi adresu v Echo Parku, dva tisíce dolarů v hotovosti a firemní osobní složku s tolika informacemi o její nezvěstné přítelkyni, že ji mohla klidně sepsat samotná NASA. Pravděpodobně ji také sepsala. Dala mi tyhle tři věci, ale nic dalšího. Všechno ostatní bylo tajné.

Adresa v Echo Parku byla čtyři nebo pět let stará a nejspíš už neplatila, ale měl jsem to po cestě, když jsem se vracel domů. V půl desáté a deset minut téže noci – dvaapadesát minut poté, co jsem souhlasil, že najdu Amy Breslynovou – jsem v mírném deštíku zaparkoval pod pouliční lampou jeden blok od domu v Echo Parku. Zaparkoval bych blíž, ale nenašel jsem volné místo. Zachránil mě požární hydrant. Za okny protějšího domu honila pubertální slečna malého kluka. V sousedním domě šlapala do pedálů rotopedu starší dáma v růžových legínách. Za mnou se plešatý muž smál u televize obrovské jako celá stěna. Půl deváté bylo brzo. Ve všech domech v ulici bylo živo, kromě toho, do kterého jsem šel. Ten byl temný a opuštěný, takže bylo jasné, že to bude ztráta času.

Pozoroval jsem starší dámu, když mi zazvonil telefon.

„Elvis Cole, detektivní agentura. Pracujeme i v dešti.“
Vtípky. Nejlepším publikem jsem si já sám.

Do tmy zazněl tichý hlas Meryl Lawrenceové.

„Našla jsem klíč od jejího domu. Asi spadl z palubní desky. Ležel pod předním sedadlem.“

Sešel jsem se s Meryl Lawrenceovou v jejím autě za knihkupectvím Vroman's v Pasadeně. Najala si mě na parkovišti, protože nechtěla, aby nás spolu někdo viděl. A zaplatila hotově, aby neexistoval žádný důkaz naší spolupráce. Podobně jako Amy Breslynová byla má známost s Meryl Lawrenceovou přísně tajná.

„Dobrá práce,“ pochválil jsem ji. „Už tam nemusím lézt komínem.“

„Vrátíte se sem? Dám vám klíč a kód od alarmu.“

„Dnes večer už ne. Jsem u Lernerova domu.“

Hlas jí ožil. „Viděl ji?“

„Ještě jsem s ním nemluvil. Čekám, až přestane pršet.“

„Aha.“

Znělo to zklamaně. Adresa patřila začínajícímu spisovateli Thomasi Lernerovi. Lerner a Amyin syn Jacob vyrůstali společně. Po střední škole se Lerner chtěl stát spisovatelem, tak si pronajal laciný byt v Echo Parku a začal psát. Jacob Breslyn se vydal na dráhu novináře a spokojeně si cestoval po světě, dokud jeho a dalších třináct lidí nezabil výbuch bomby při teroristickém útoku v Nigérii. Jak mi Meryl řekla, Amy se po Jacobově smrti změnila. Stáhla se do sebe a už nikdy nebyla stejná jako dřív. Nyní, šestnáct měsíců po Jacobově smrti, Amy prostě odešla, zmizela, vypařila se, zkrátka byla pryč. Meryl netušila, jestli je Amy s Lernerem v kontaktu, nebo jestli na adrese v Echo Parku Lerner ještě bydlí, ale měla pocit, že pokud by někdo mohl znát Amyina tajemství, byl by to ten, kdo se přátelil s jejím synem.

„Nezdá se, že by byl někdo doma. Jestli tady je, zeptám se, co ví. Pokud se přestěhoval, možná dokážu zjistit, jak ho najít.“

„Zeptejte se, jestli se nezmiňovala o svém příteli.“

Na parkovišti u Vroman's mluvila o příteli pořád dokola. Meryl Lawrenceová se s ním nikdy nesetkala, nevěděla, jak se jmenuje, nedokázala ho popsat, ale byla si na sto procent jistá, že ten muž má v Amyině zmizení prsty. Někdy je prostě musíte nechat vypovídat.

„Poptám se.“

„Setkala jsem se s Thomasem jenom jednou, ale měl by si to pamatovat. Povězte mu, že jsem se s ní nedokázala spojit, a tak mám obavy, ale neprozrazujte mu, že jsem vás najala, a prokristapána hlavně se mu ani slovem nezmiňujte, o čem jsme spolu mluvili.“

„Umím si poradit.“

„Vím, že to umíte, ale chci si být jistá, že mi rozumíte. Všechno, co jsem vám sdělila, je jen a jen mezi námi.“

„Kdybych v tom uměl chodit jen o trochu líp, nechal bych si to vytetovat na čelo.“

Meryl Lawrenceová po mně chtěla, abych jí slíbil mlčenlivost, protože se bála. Byla manažerka společnosti Woodson Energy Solutions, ve které Amy Breslynová pracovala čtrnáct let jako vedoucí chemické výroby. Vyráběli palivo pro ministerstvo obrany, což znamenalo, že jejich práce byla tajná. První, na co se zeptala, když jsme se sešli, bylo, zda slovo důvěrné na mé vizitce skutečně znamená důvěrné.

„Ano, paní, znamená,“ odpověděl jsem jí.

„Přísahaňte mi na to. Slibte mi, že neprozradíte ani slovo.“

„Slibuji.“

Před čtyřmi dny si Amy Breslynová vzala dovolenou. Bez vysvětlení a bez předchozího upozornění. Oznamovala to mailem. Meryl a její nadřízení se pokoušeli s ní spojit, ale nebrala telefony a na zprávy neodpovídala. O den později zašla Meryl do Amyina domu. Amy byla pryč, ale nezdálo se, že by v domě bylo něco v nepořádku. Další den Meryl zjistila, že v Amyině oddělení chybí čtyři sta

šedesát tisíc dolarů. Meryl si ten objev nechala pro sebe. Věřila, že k tomu její přítelkyni někdo přinutil, a doufala, že situaci vyřeší, aniž by se o tom dozvědělo vedení. Najala si mě soukromě, společnost o tom neinformovala. Nedala mi přístup do Amyiny kanceláře ani firemního mailu a neposkytla mi žádné informace související s prací Amy Breslynové. Bezpečnost.

„Klíč si u vás vyzvednu zítra ráno. Chcete se sejít na stejném místě?“

„Ach bože, ne. To je příliš riskantní. Zítra musím jet do West Hollywood. Vyberte místo a naplánujte to na sedmou.“

Navrhl jsem parkoviště na rohu ulic Fairfax a Sunset. Meryl Lawrenceové se zamlouvala parkoviště.

„Dobře, zítra v sedm, pokud se nic nezmění. Možná se vám to dnes večer podaří vyřešit a ušetříte nás dalších potíží.“

Při pohledu na opuštěný temný dům jsem o tom ale pochyboval.

„Ještě prší?“

„Ano.“

„Jestli vážně děláte i v dešti, vystupte z auta a najděte ji.“

Novou zaměstnavatelku jsem měl hodinu, a už jsem si na ni stihl udělat názor.

V mlhavé záři pouliční lampy jsem začal listovat složkou Amy Breslynové. Firemní fotografie ukazovala silnější ženu se světle hnědými vlasy, jemnými rysy a smutnými očima někoho, kdo přišel o jediné dítě z důvodu, které duševně zdravý člověk nemůže pochopit. Pokud používala líčidla, nepoznal jsem to. Byla nevýrazná jako šedá myška, až na to, že tahle konkrétní šedá myška měla doktorát z chemie na Kalifornské univerzitě. Zasnul jsem si fotografii do kapsy.

Když po několika minutách přestalo pršet, vystoupil jsem a došel k Lernerovým dveřím. Visela nad nimi lampa, ale žárovka byla stejně temná jako zbytek domu.

Zaklepal jsem, počkal pár vteřin a znovu zaklepal. Stiskl jsem zvonek, ale fungoval asi tak jako lampa. Skvělé.

Ještě jednou jsem zatukal a pak jsem se vrátil k autu.

Čekal jsem dvanáct minut, a právě když jsem se rozhodoval, zda ještě zůstanu nebo se vrátím ráno, přeletěla nade mnou burácející helikoptéra tak nízko, že se mé auto roztrásl. Světlo reflektorů vrtulníku se plazilo po okolních domech a odráželo se od čerstvě zmoklých střech. Vykoukl jsem z okýnka, abych lépe viděl. Ulici o tři bloky dál náhle zahradilo auto s majákem a ve zpětných zrcátkách se rozsvítila další světla. Křižovatku o blok za mnou zatarasil další policejní vůz. Nahoře stále burácela helikoptéra a reflektorem propátrávala okolí. Otáčel jsem se jako na obrtlíku. Ať se dělo cokoli, dělo se to rychle. K prvním dvěma autům se rychle připojila další, zalévala domy rudými a modrými záblesky a současně ulici zaplavila armáda uniformovaných policistů.

Lidé, kteří v ulici bydleli, vykukovali z oken nebo vycházeli na chodník. Vystoupil jsem z auta a přihlížel s nimi. Losangeleská policie se stahovala kolem jejich čtvrti jako sbírající se bouře.

Na prahu domu za mnou se objevil menší muž v seprané mikině a se španělským přízvukem na mě zavolal.

„Co to dělají?“

„Uzavírají oblast. Myslím, že někoho hledají.“

Došel ke mně. Do dveří si místo něho stoupla žena s miminkem v náručí.

Vrtulník líně opsal široký oblouk o čtyři bloky dál, otočil se a zem kolem nás zaplanula ostrou září pátracích reflektorů. Na okamžik nás jasné bílé světlo přinutilo zavřít oči a náhle zmizelo tak rychle, jako se objevilo.

Muž si zahákl palce do kapes.

„Kolem je to samej zločin. Mám v domě děcka.“

Ukázal jsem na Lernerův dům.

„Tamhle v sousedním bloku. Bydlí tam Thomas Lerner?“